

Arrest

nr. 75 284 van 16 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 november 2011 tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van een Belgische onderdaan, met name mevrouw T. S.

1.2. Op 27 oktober 2010 wordt de beslissing genomen tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Hiertegen heeft verzoeker beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Op 4 april 2011 heeft de Raad het beroep verworpen bij arrest nr. 59 212.

1.4. Op 24 mei 2011 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van een Belgische onderdaan, met name mevrouw T. S.

1.5. Op 23 november 2011 wordt de beslissing genomen tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel van artikel 52, §4. vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.05.2011 werd ingediend door:

Naam: S {...}

Voorna(a)m(en): A {...}

Nationaliteit: Macedonische

Geboortedatum: 15.08.1950

Geboorteplaats: s.Dejkovec

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: {...}

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene diende op 27.07.2010 een aanvraag gezinshereniging in. Deze aanvraag werd geweigerd door middel van een bijlage 20 op 27.10.2010. Betrokkene ging tegen deze weigeringsbeslissing in beroep, maar dit beroep tot nietigverklaring werd verworpen. Op 01.06.2011 werd een schrijven van de advocaat van betrokkene aan onze dienst overgemaakt. Hieruit moest blijken dat betrokkene een herstel in eer en rechten bij de Procureur des Konings van Dendermonde heeft aangevraagd. Tot op heden is daar nog steeds geen spoor van terug te vinden in het administratief dossier. Aangezien betrokkene zelf een verblijfsrecht aanvraagt, is het niet onredelijk te verwachten dat betrokkene ook alle mogelijke moeite doet om aan te tonen dat hij zich in de voorwaarden bevindt om dit verblijfsrecht te verkrijgen. Aangezien betrokkene op de hoogte was van de vorige weigeringsbeslissing en dus mag aangenomen worden dat hij bekend was met het feit dat zijn persoonlijk gedrag als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd, komt het aan betrokkene toe bewijzen aan te dragen dat dit niet meer zo zou zijn. Aangezien uit niets in het administratief dossier blijkt dat er veranderingen zijn in de situatie van betrokkene, wordt het recht op verblijf opnieuw geweigerd op basis van openbare orde; persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid:

Betrokkene heeft in de loop der jaren een reeks veroordelingen opgelopen:

1/ 18.02.1971: 3 jaar gevangenisstraf uit hoofde van zware diefstal (rechtbank van Skopje)

2/ 07.11.1971: 3 maanden gevangenisstraf uit hoofde van gevaarlijke bedreigingen (rechtbank van Wenen)

3/ 19.05.1992: onopzettelijke slagen en verwondingen / verkeer: zware overtreding: straf voor beide samen: 150 BEF of 1 maand gevangenis (correctionele rechtbank van Brussel)

4/ 17.09.1992: onopzettelijke slagen en verwondingen en verkeer: straf: 50 BEF of 15 dagen gevangenis

(politierechtbank van Hasselt)

5/ 22.02.1993: verkeer: voorrang /verkeer: witte ononderbroken streep: straf voor beide samen: 70 BEF of 15 dagen gevangenis (politierechtbank van Brussel)

6/ 09.12.1998: diverse (9) keren als mededader: diefstal bij middel van braak, inklimming of valse sleutels en diverse (7) keren als poging tot misdad: diefstal bij middel van braak, inklimming of valse sleutels: straf voor alles samen: 18 maand uitstel 3 jaar behalve de voorhechtenis van 23.04.1997 tot 20.06.1997/geldboete van 100 FR of 1 maand bijzondere verbeurdverklaring van diverse overtuigingsstukken

7/ 20.01.2000: verkeer: straf: 30 BEF of 8 dagen gevangenis (politierechtbank van Antwerpen)

8/ 16.01 .2002: als dader of mededader: diefstal bij middel van braak, inklimming of valse sleutels: herhaling : straf 4 jaar. 991.57 Euro of 2 maanden KB van 14.10.2004 — Beslissing: kwijschelding van 68 dagen hoofdgevangenisstraf op het arrest Hof van Beroep Gent d.d. 16.01.2002 — behoud overige (hof van beroep te Gent)

9/19.06.2007: inbreuk op de wetgeving inzake drugs

Betrokkene verbleef in België in de gevangenis van 23.04.1997 tot 20.06.1997 en van 14.05.2001 tot 12.07.2004. In 11.06.2007 begon een nieuwe opsluiting met voorzien einde op 13.08.2009, maar betrokkene werd op 23.10.2008 vrijgesteld voor overlevering aan Italië.

Gezien de ernst van de feiten, de ernst van de veroordelingen en het groot recidivisme, kunnen we stellen dat betrokkene valt onder de bepalingen van artikel 3, 7 van de wet van 15.12.1980: hij wordt geacht de openbare orde van het land te kunnen schaden. De gedragingen van betrokkene vormen een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, zoals bepaald in artikel 43 van de wet van 15.12.1980. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het arrest met nummer 49830 d.d. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Hierbij dient te worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, een verblijf van meer dan drie maanden kan geweigerd worden aan een vreemdeling.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM, artikel 43, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en bijgevolg ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt het volgende:

"Aangezien de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker verwerpt omwille van redenen van openbare orde, daarbij verwijzende naar art. 3, 7° én 43 Vreemdelingenwet;

Aangezien art. 43, eerste, 2e lid Vreemdelingenwet het echter heeft over "een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving";

Aangezien de bestreden beslissing melding maakt van "de gedragingen van betrokkene vormen een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving" ;

Aangezien het hierbij opvalt dat de bestreden beslissing de tekst van art. 43, eerste, 2e lid Vreemdelingenwet overneemt met uitzondering van de adjectief ACTUELE;

Aangezien dit niet hoeft te verbazen daar de twee laatste strafrechtelijke veroordelingen reeds dateren van juni 2007 én januari 2002 én de vaststellingen dient gemaakt dat verzoeker thans in aanmerking komt om voor het overgrote deel van zijn strafregister herstel inkeer en rechten te kunnen aanvragen;

Aangezien de bestreden beslissing nergens motiveert waarom het gedrag van verzoeker. 3iog een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen waar de tekst van art. 43, eerste, 2e lid Vreemdelingen dit nochtans vereist;

Aangezien verzoeker terzake ook wenst te verwijzen naar de jurisprudentie van de RW :

" Door de vestiging te weigeren enkel op basis van een correctionele veroordeling, zonder uit te leggen waarom zijn persoonlijk gedrag een ^werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, op de datum van de bestreden beslissing, heeft verwerende partij zijn beslissing niet geldig en voldoende gemotiveerd in feite en in rechte "; RvV 30 januari 2008, nr. 6.743 en RvV 8 februari 2008, nr. 7.065; :

Aangezien voorts de bestreden beslissing niet verder komt dan een opsomming te geven van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker én het in algemene termen heeft over de ernst van de feiten en de veroordelingen en het groot recidivisme zonder echter op dit vlak te concretiseren;

Aangezien uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat men rekening heeft gehouden met de zeer aanzienlijke duur van verblijf van verzoeker in België⁴, de periode die is verstreken sinds de strafbare feiten zijn gepleegd, de gezins- en beroepssituatie van verzoeker etc. waar nochtans art. 8 EVRM, recht op eerbiediging van het gezinsleven dit vereist;

*Aangezien voorts de bestreden beslissing-voorhoudt dat er *tot op heden' (zijnde 23.11.11) géén spoor van een aanvraag tot herstel in eer en rechten is terug te vinden in het dossier waar stuk 2 én 3 van verzoeker ten overvloede aantoont dat hij een dergelijke aanvraag op 10.11.11 indiende bij het parket te DENDERMONDE en zijn raadsman kopie van deze aanvraag per aangetekende post diezelfde dag nog (10.11.11) overmaakte aan DVZ zodat kopie van de aanvraag tot herstel in eer en rechten reeds*

geruime tijd zich in het administratief dossier bevond voordat de huidige bestreden beslissing werd genomen !!! waardoor deze uiteraard gestoeld is op onvolledige informatie en gegevens het nu juist ook uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat DVZ -logischerwijze - cruciale waarde hecht 'aan het hangende zijn van een aanvraag herstel in eer en rechten daar dit immers het in casu enige argument - de openbare orde en veiligheid - tot weigering van een verblijfskaart aan verzoeker kan neutraliseren;

Dat desondanks de huidige bestreden beslissing toch nog besluit tot weigering van de ' aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in zijn hoedanigheid als 'echtgenoot', maakt niet alleen een ^schending uit van art. 8 EVRM en art. 43, eerste, 2° lid van de Vreemdelingenwet maar ook dat deze beslissing van elke redelijkheid en zorgvuldigheid (en bijgevolg van elke motivering) ontbloomt is waardoor de bestreden beslissing zondermeer dient nietigverklaard te worden.

Aangezien - volledigheidshalve en voor 'zoveel als nodig – dit uiteraard ook de nietigheid van het bevel om het grondgebied, hetwelke voortvloeide uit de weigering van verblijf van meer dan 3 maanden;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke regelgeving. De beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en er wordt verwezen naar artikel 3, 7° en artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens geeft de motivering van de bestreden beslissing de feitelijke overwegingen weer. Er wordt in zeer duidelijke bewoordingen aangegeven waarom verzoeker het recht op verblijf geweigerd wordt. Zo geeft verweerder in de bestreden beslissing vooreerst weer waarom uit het administratief dossier niet blijkt dat er veranderingen zijn in de situatie van verzoeker na de laatste weigering van zijn verblijfsaanvraag. Voorts geeft hij een overzicht van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker met vermelding van de feiten en de strafmaat. Verweerder oordeelt vervolgens dat verzoeker gezien de ernst van de feiten, de ernst van de veroordelingen en het recidivisme geacht wordt de openbare orde van het land te kunnen schaden en dat de gedragingen van verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Tot slot overweegt verweerder dat deze feiten een inmenging rechtvaardigen in het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat het actueel karakter van de voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving niet aanwezig is en dat hieromtrent ook niet werd gemotiveerd. Bovendien zou geen rekening zijn gehouden met de zeer aanzienlijke duur van zijn verblijf in België, de periode die is verstreken sinds de strafbare feiten zijn gepleegd en de gezins- en beroepssituatie van verzoeker.

Verzoeker doelt hiermee aldus op een schending van het afdoende karakter van de motivering. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Wat betreft het actueel karakter van de voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving meent verzoeker dat er tevens sprake is van een schending van artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er is zijns inziens een aanzienlijke periode verstreken sinds de strafbare feiten werden gepleegd.

Artikel 3, 7 ° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt: 7° wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;”

Artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken: 2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”

Bij de uitoefening van de in artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, beschikt verweerder over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing en de gegevens van het administratief dossier, waarin verschillende uittreksels uit het strafregister van verzoeker zijn opgenomen, blijkt dat verzoeker meerdere malen strafrechtelijk werd veroordeeld gedurende de periode tussen 1971 en 2007. Deze veroordelingen worden met vermelding van de strafmaat en overzicht van de feiten weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker betwist het bestaan van deze feiten en veroordelingen niet. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder van oordeel is dat:

“Gezien de ernst van de feiten, de ernst van de veroordelingen en het groot recidivisme, kunnen we stellen dat betrokkene valt onder de bepalingen van artikel 3, 7 van de wet van 15.12.1980: hij wordt geacht de openbare orde van het land te kunnen schaden. De gedragingen van betrokkene vormen een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, zoals bepaald in artikel 43 van de wet van 15.12.1980. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het arrest met nummer 49830 d.d. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Hierbij dient te worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, een verblijf van meer dan drie maanden kan geweigerd worden aan een vreemdeling.”

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Bovendien ontkent of weerlegt verzoeker de ernst van de feiten en het bestaan van de veroordelingen niet, wat ook niet redelijk zou zijn gezien de strafrechter het nodig achtte verzoeker onder meer te veroordelen tot een gevangenisstraf van vier jaar. Het is niet kennelijk onredelijk of onwettig om, gelet op de aard en de zwaarwichtigheid van de door verzoeker gepleegde inbreuken, te oordelen dat uit het gedrag van verzoeker blijkt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Voorts kan gezien het recidivisme van verzoeker, wat door hem ook niet wordt ontkend, terecht worden geoordeeld dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het argument van verzoeker dat sinds de laatste veroordelingen een ruime tijd verstreken is voor het nemen van de bestreden beslissing, is in casu niet dienend. Hoewel de laatst vastgestelde inbreuk op de openbare orde dateert

van 2007 blijkt dat verzoeker nadien gedurende geruime tijd in de gevangenis verbleef. Gedurende de periode van 11 juni 2007 tot 23 oktober 2008 verbleef verzoeker in de gevangenis van Dendermonde. Verzoeker werd vrijgesteld van het overige gedeelte van zijn gevangenisstraf om reden van een voorziene uitlevering aan Italië. Deze uitlevering heeft ook effectief plaats gevonden, wat blijkt uit het schrijven van 2 juli 2010 van de politiediensten van Sint-Niklaas aan de burgemeester. Dit schrijven luidt als volgt:

“Betrokkene verbleef een periode in Italië waar hij blijkbaar een gevangenisstraf uitzat. Hij staat in België nog geseind: hij zou niet mogen terugkeren naar België tot 2014. Bij navraag via het parket blijkt dit echter niet meer van toepassing te zijn: Deze seining zal worden geannuleerd.”

Verzoeker blijkt dan ook sinds de laatst vastgestelde schending van de openbare orde niet meer over de mogelijkheid te hebben beschikt nieuwe strafrechtelijk veroordeelbare feiten te plegen. Hoewel hieruit niet zou mogen worden afgeleid dat verzoeker dit in andere omstandigheden wél zou hebben gedaan, blijkt hieruit dat het argument van verzoeker dat er ruime tijd verstreken is sinds de laatste veroordeling niet kan weerleggen dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Er is niet voldoende tijd verstreken sinds de beëindiging van de detentie van verzoeker om te kunnen vaststellen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker zich in positieve zin heeft gewijzigd.

Verzoeker stelt dat hij per aangetekende brief een kopie heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken van zijn aanvraag tot eerherstel die hij heeft ingediend bij het parket te Dendermonde (stuk 2 bij onderhavig verzoekschrift). Hij stelt dat door hiermee geen rekening te houden de bestreden beslissing gestoeld is op onvolledige informatie en gegevens. De Raad stelt evenwel vast dat er in het administratief dossier enkel een schrijven van de raadsman van verzoeker terug te vinden is, gedateerd 1 juni 2011 en waarin wordt meegedeeld dat men bezig is met de voorbereiding van een aanvraag voor herstel in eer en rechten bij de procureur des Konings te Dendermonde, dit om opnieuw een blanco strafregister te verkrijgen. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft verweerder dit schrijven in ogenschouw genomen doch niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat na deze mededeling geen enkel bewijs werd voorgelegd van veranderingen in de situatie van verzoeker. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt geenszins dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis had van een effectieve aanvraag tot eerherstel. Immers bevat het administratief dossier geen dergelijk stuk. Daarenboven brengt verzoeker geen stukken bij waaruit blijkt dat zijn aangetekende zending effectief verzonden is én ontvangen door de verwerende partij. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt derhalve niet dat de verwerende partij in kennis was gesteld van zijn aanvraag tot eerherstel, zodat de verwerende partij hiermee ook geen rekening kon houden.

Uit het voorgaande blijkt dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is van verweerder om gelet op de aard van de feiten, de zwaarwichtigheid van de door verzoeker gepleegde inbreuken en de recidive te oordelen dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Hoewel in de bestreden beslissing het woord actueel niet werd opgenomen, werd door verweerder wel nagegaan of verzoeker nog een actueel gevaar voor de openbare orde vormt, hetgeen voldoende blijkt uit het feit dat verweerder verwijst naar het gevaar voor recidive. Dit toont aan dat verweerder van oordeel is dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en verzoeker zich aldus in één van de gevallen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet bevindt, waarbij een verblijf van meer dan drie maanden kan worden geweigerd aan een vreemdeling.

Een schending van artikel 7, 3° en artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt deze uit het administratief dossier.

Waar verzoeker aangeeft dat uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat men rekening heeft gehouden met de aanzienlijke duur van zijn verblijf in België en zijn gezins- en beroepssituatie, voert verzoeker naast de schending van de motiveringsverplichting een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing wél enige motivering bevat aangaande het privé- en gezinsleven van verzoeker. Dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het arrest met nummer 49830 d.d. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Hierbij dient te worden gesteld dat het niet

ter discussie staat dat, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, een verblijf van meer dan drie maanden kan geweigerd worden aan een vreemdeling.”

Verzoeker kan aldus niet worden bijgetreden waar hij meent dat de bestreden beslissing geen motivering omvat omtrent artikel 8 van het EVRM. Verder geeft verzoeker niet aan waarom de afweging die verweerder heeft gemaakt tussen de bescherming van de openbare orde enerzijds en het privé- en gezinsleven van verzoeker anderzijds, een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

De loutere bewering van verzoeker dat artikel 8 van het EVRM vereist dat wordt gemotiveerd omtrent zijn gezins- en beroepssituatie volstaat aldus niet om een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen in geval verweerder, zoals in casu, een afweging hieromtrent heeft gemaakt. Bovendien werd er reeds op gewezen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat verweerder de concrete omstandigheden die verzoeker aanhaalt wel degelijk in rekening heeft gebracht bij de beoordeling van zijn aanvraag tot verblijf, dat hij bovendien uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoek meent dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is. De Raad stelt vast, met verwijzing naar wat voorafgaat, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

Omtrent het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten stelt verzoeker dat de nietigheid van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ook de nietigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad van oordeel is dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet moet worden vernietigd zodat ook het verzoek tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden verworpen. Verzoeker voert immers geen andere argumentatie aan die tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden. Het enig middel van verzoeker is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER